

CSAK A VILÁGTALAN
ŐRÖK...

*Soha nem mozdulok el a fa alól,
ahol kinyitottam a szemem.
Rettegek minden ismeretlentől,
ezért csak menedék
fámhoz beszélek,
akár egy védtelen madár.
Hiszem, hogy meghallja szavaim,
ágait lehajtja hozzám,
és felemel a fészekhez,
amelyből kiestem.*

*Így most már szebb a világ,
és lassan termőre fordul a remény,
mely szerint lehetne jobb is az ember.
A földön zúg a szél, és a közelben
ordítózik egy totál részeg alak.
Senkit sem érdekel,
hogyan félek ezektől a zajjuktól.*

*Az emberek nem hallják,
amit mondok, mert
sosem néznek rám,
csak kavarnak a szélben,
lökődnek egymást,
arra sem figyelnek, hova lépnek.*

*Ezért hull rossz földbe a mag,
bár az Úr maga szórja szét.
Így sosem hoznak gyümölcsöt, termést,
és ezért meddő vetését
a szőlősgazda kiszántja,
és csak a világtalan örök
maradnak az idő peremén.*